

KUNST

Etienne, de zoon van Carmelo Zagari, houdt de handen voor zijn ogen. Wil hij niet zien of is hij aan het dromen? Misschien, min of meer bewust, kiest hij voor het laatste, om het volwassen worden nog even uit te stellen, om nog even niet met de realiteit te hoeven, te willen leven. De vader-kunstenaar roept in zijn schilderij deze situatie waarmee iedere ouder geconfronteerd wordt, even virtuoos als sensibel op.

De wereld die Carmelo Zagari ons laat zien is sprookjesachtig, een soort lanterna magica zoals hijzelf zegt. Hij fascineert omdat hij alles aan de orde kan stellen, alles ter sprake weet te brengen, maar op zo'n wijze dat hij terwijl hij ons toch enigszins doet huiveren, niet echt afschrikt. Het gaat eerder om een soort initiatieproces in de 'grote wereld', waarbij het leren leven niet zozeer uit een directe overdracht van feiten en kennis, van waarschuwingen voor gevaren en dreigingen bestaat. De magische kant van het werk roept tegelijk bezwerende krachten op. Hier hoeft niet alles begrepen te worden, maar wordt gewerkt aan een stevige basis om met de vragen van het leven om te kunnen gaan. En het doek krijgt zijn volle betekenis en kracht op het moment dat de menselijke kwetsbaarheid zich in alle ernst en hevigheid aandient.

Daan Van Speybroeck

*Carmelo Zagari, Etienne aux mains, olieverf op doek
(Medische Bibliotheek, Onderwijsgebouw)*

Foto: Jan van Teeffelen